

KAPITOLA PRVNÍ

„Hurááá, konečně máme velikonoční prázdniny!“ zajásala Mandy Hopeová. Usmívala se a vyhlížela ven z auta. Pak si zastínila oči před ostrým jarním sluníčkem. Za okénky svištěla venkovská krajina hrabství Yorkshire a Mandy pozorovala ubíhající vřesoviště. Potůčky si zde hledaly cestu dolů z kopců a třpytily se jako stříbrné stužky ve slunečních paprscích. „Já prostě *miluju*, když se nemusí do školy!“

Mandina maminka, Emily Hopeová, se otočila na předním sedadle a pohlédla na dceru.

„To by mě tedy opravdu zajímalo proč vlastně,“ utrouсила.

Mandy se jenom zvesela ušklíbla. „Když máme ve škole prázdniny, znamená to, že mi zbývá více času na naše pacienty v Arše zvířat,“ odpověděla.

Dívčín tatínek se zasmál. „Tak to by nás s maminkou skutečně nenapadlo. Kromě toho by mě ale také zajímalo, co jste si s Jamesem na tyhle prázdniny vymysleli za zábavu.“

Mandin tatínek se jmenoval Adam Hope.

„My dva už na něco určitě přijdeme,“ ujistila tatínka Mandy.

James Hunter byl Mandin nejlepší kamarád, který se zajímal o zvířata skoro stejně hodně jako ona sama.

„No nééé! Podívejte se!“ vyhrkla najednou Mandy a ukázala z okna. „Tamhle jsem zahlédla Prince. Není to ten úplně nejkrásnější poník, jakého jste kdy viděli?“

Pan Hope otočil hlavu, aby se podíval, kam Mandy ukazuje. Na poli u okraje silnice vedoucí na Walton se pásł hnědý poník.

Emily Hopeová se usmála, když její manžel trochu zpomalil, aby si Mandy mohla koníka dobře prohlédnout. Poník zvedl hlavu a rozběhl se klusem k ohradě táhnoucí se kolem pole. Hedvábná hnědá hřívá mu přitom nádherně vlála.

„Je nádherný,“ vydechla paní Hopeová.

„Susan pojede v průvodu na slavnosti oblečená jako rytíř,“ ozvala se znovu Mandy. „Na sobě bude mít úžasné šaty, ponese se na Princově hřbetu a v ruce bude držet dřevec, který pro ni vyrábí Ernie Bell.“

„O celé téhle slavnosti mi už raději ani nemluv,“ skočila dívce do řeči maminka. „Paní Ponsonbyová chce, abych tam šla za středověkou šlechtičnu.“

Mandy pohlédla na matčiny dlouhé zrzavé kadeře stažené dozadu šátkem.

„Když si rozpustíš vlasy a nasadíš takový ten špičatý klobouk, budeš vypadat nádherně“ ujistila matku.

Maminka se usmála. „Samotná paní Ponsonbyová půjde za hraběnku. Naše babička z ní ale každou chvíli určitě vyletí z kůže.“

„Všechny členky ženského spolku tady ve vesnici se z ní už můžou doslova zbláznit,“ podotkl Adam Hope.

Mandy se zahihňala. Paní Ponsonbyová bydlela v nej-

větším domě z celé vesnice a byla to nejspíš ta nejpanovačnější žena, s jakou se kdy Mandy potkala. Od chvíle, kdy si usmyslela, že ženský spolek uspořádá ve vsi slavnost spojenou se středověkým průvodem, neměl nikdo v celém Welfordu ani chvilku klidu.

„A v jakém kostýmu půjdeš *ty*, tati?“ ptala se Mandy zvědavě.

Pan Hope se usmál. „Přesně v takovém, jaký mi přidělí paní Ponsonbyová,“ odvětil. „Pan Hardy mi ale prozradil, že on se do průvodu vypraví vystrojený jako vesnický krčmář. Bez ohledu na to, co si paní Ponsonbyová zamane.“

„A proč by vlastně nešel?“ ozvala se paní Hopeová. „Vždyť mu tady koneckonců patří hostinec U lišky a husy. Takže on opravdu je vesnický hospodský.“

„Jenže paní Ponsonbyová nemá hospody ráda,“ odvětil pan Hope a Mandy se usmála.

„Poslouží to dobré věci,“ promluvila znovu paní Hopeová. „Peníze, které se při slavnosti vyberou, se použijí na opravu střechy kostela.“

„A bude taky legrace,“ prohodila Mandy. „My s Jamesem půjdeme za pážata. Babička nám už chystá kostýmy. Asi ale nebudu vypadat tak skvěle jako Susan a její Princ.“

Susan Collinsová chodila ve škole ve Walton Moor do stejné třídy jako Mandy. Když se do Welfordu kdysi přistěhovala, chovala se opravdu hodně nafoukaně, ale od té doby už uplynulo hodně vody a z ní a Mandy se staly dobré kamarádky.

„Susan asi Prince doslova zbožňuje, nebo se snad pletu?“ zeptala se paní Hopeová.

„A kdo by takového poníka nezbožňoval?“ odušila Mandy. „A zvláště takového jako je Princ... Jééé, tatííí!

Prosíím... Tatínečku, nemůžeme tu na chvilku zastavit?“

Mandin tatínek ale zavrtěl hlavou. „Ne, nemohli... Právě tady je nebezpečná zatáčka a já bych nerad zavinil dopravní nehodu. Tohle opravdu není nejlepší místo na zastavení,“ prohlásil.

Mandy si odhrnula světlé vlasy z tváře a zatímco jejich auto míjelo pole, otočila se dívka dozadu, aby ještě jednou naposledy pohlédla na Prince.

„Zajedu sem zítra na kole, abych se na něho zase podívala,“ prohlásila pak.

„Doufám jenom, že se kromě toho zastavíš na návštěvu i za Susan,“ připomněla jí maminka.

Mandy se ušklíbala. „Ale samozřejmě,“ přisvědčila.

Oba její rodiče se zasmáli.

„Zvířata tě vždycky zajímala více než lidé,“ prohodila paní Hopeová.

„Vy dva tak máte co povídat,“ odvětila Mandy zvesela a podívala se na rodiče.

Maminčiny jasně zrzavé vlasy vlály ve větru, který foukal dovnitř otevřeným okénkem, a pan Hope se na svou manželku letmo usmál. Oba pracovali ve vesnici Welfordu jako zvěrolékaři. Jejich ordinace se jmenovala Archa zvířat a nacházela se v přístavbě spojené s kamenným domem, v němž celá rodina žila. Mandy, která rovněž snila o tom, že se z ní jednoho dne stane zvěrolékařka, měla kolem sebe odjakživa spoustu zvířátek.

Jejich Land Rover projížděl zatáčkou, za kterou už začínal Welford, když tu pan Hope sešlápl brzdu a vůz začal zpomalovat.

„Ale to snad ne!“ vykřikla paní Hopeová.

„Co se stalo?“ vyjekla Mandy a otočila se dopředu.

„Vypadá to, jako by tady došlo k nějaké dopravní nehodě,“ vydechl znepokojeně tatínek.

Těsně za zatáčkou stála na okraji silnice sanitka a za ní ještě policejní auto. Dva zdravotníci právě ukládali jakéhosi muže na nosítka.

„Naštěstí to nevypadá tak zle,“ oddechla si vzápětí ulehčeně paní Hopeová. „A je tady u toho seržant Benn.“

Mandy zahlédla, jak se statná postava seržanta Benna obrátila jejich směrem. Když policista poznal Land Rover zvěrolékařů, napětí v jeho tváři se trochu uvolnilo, a hned poté pokynul Adamu Hopeovi, aby zajel s vozem ke krajnici.

„Seržant Benn na nás mává,“ upozornila Mandy tatínka.

„Raději zastav, Adame,“ vyzvala manžela paní Hopeová. „Možná bychom mohli nějak pomoci.“

Mandy sklouzla pohledem na druhou stranu silnice. Přesně v zatáčce tam stál, zpola zabořený v příkopě, automobil s přívěsem. Seržant Benn držel za ruku malou holčičku. Mohla mít asi tak sedm let a její bledou tvář smáčely slzy.

Adam Hope zastavil a vystoupil.

Seržant Benn došel k němu. Děvčátko držel stále za ruku.

Mandy se na holčičku podívala. Nezdálo se, že by neznámá dívenka byla zraněná, ale vypadala velice rozrušeně.

Paní Hopeová v mžiku vyskočila z Land Roveru ven. „My se o ni postaráme... Co říkáš, Mandy?“ prohlásila.

Mandy přikývla. „Samozřejmě,“ přisvědčila a znovu se podívala na cizí holčičku. Tmavě hnědé vlasy měla zastřížené na mikádo a v jejích vykulených tmavých očích byl vidět strach.

„Já chci tatínka,“ zakňourala holčička a spodní ret se jí roztřásl.

